

Csapucha Rudolf

Téli táj

Hirtelen télbe fordult a táj
Már minden eltelt másodperc fáj
Kerregő, károgó madarak
Gyöngy szemmel lesik az utadat

Idő mely telik, téged igazol
Kürtszó harsan messzi távolból
Alá görbül az utolsó levél
Melyet lágy szél földig kísér

Érces paták csapják a szűz havat
Friss párát lehelve száguldanak
Nincs megállás: tovább, tovább, tovább
Könnyes szemmel lesed a nyomát

Ma sem jött posta, üzenet, levél
Talán míg élek végleg elkísér

Csapucha Rudolf

Lány a parton

Igen, igen. Én vagyok a képen.
Jártam itt nagyon-nagyon régen.
Szívből köszönöm ezt az emléket.
Mi ihletett meg vajon téged?

A hosszú beszélgetésünk talán?
Akkor egyszer, régen, hajdanán
Őszintén elmondtam a bánatom,
Azóta is itt belül nyom és nyom.

Egy könyv maradt utána semmi más,
És azóta is a gyötrő vágyakozás,
A múlt és csodás emlékei,
Én, ki mindezt most is megéli.

Távolabb és távolabb vitte a tenger
Te fényt kergető durva november